

som Mis, Salt, Stenful osv., saa kan man sandelig ikke vente, at Afgangen i Indtægt skulde dækkes ved en forøget Import, thi man faar jo slet ikke Noget ud af denne Import, og de Herrer ville derfor se, at den Løst, Flertallet giver os, maa, om man end ikke ganske kan fornegte dens Betydning, dog optages med megen Bærsomhed, og der maa ikke i nogen særdeles høj Grad gjøres Regning paa dergjennem at faae nogen Dækning af de Tab, der lides. Dette er ogsaa fuldstændig anerkjendt fra Flertallets Side, idet det jo baade er udtalt i Betænkningen og i Dag er gjentaget af den ærede Ordfører, at disse Medføttelser ikke kunne ske, uden at der finder en Dækning Sted paa anden Maade; men den ærede Ordfører har dog ikke udtalt sig nærmere om de forskjellige Maader, hvorpaa man kunde søge denne Dækning, indtagen forsaavidt han har sagt, at gennem Toldindtræderne vil man ikke kunne søge den; han har ellers ikke udtalt sig derom, men kun kortelig anført dette, at det maatte ske gennem en forøget direkte Beskatning. Og her kommer vi da til det Spørgsmaal, som i og for sig er et overmaade vanskeligt og betydningsfuldt Spørgsmaal, nemlig, hvorvidt det vil være rigtigt i nærværende Diebliske at erstatte en væsentlig Del af de Statsindtægter, vi nu have gennem Tolden, med en direkte Beskatning. Jeg skal i den Henseende tillade mig at bemærke, at denne Sag ikke har været saa udførlig behandlet i Udvalget, som jeg maatte anse for rigtigt, og dette hænger da igjen sammen med, hvad den ærede Ordfører nylig anførte om den høitærede Finansministers Stilling til Udvalgets Betragtninger i dette Punkt. Jeg kan dog ikke lade dette gaa forbi, uden at udtale, at jeg, der som Medlem af Udvalget har været tilstede ved de Forhandlinger, der have fundet Sted mellem den ærede Finansminister og Udvalget, ikke kan bekræfte, hvad den ærede Ordfører nylig bemærkede om den Maade, hvorpaa Finansministeren har stillet sig til de Antydninger, Udvalget har givet. Det forekommer mig, at den ærede Finansministers Udtryk vare saaledes, som han maatte give dem efter den Form, hvori Flertallets Forslag blev fremsat; thi der er fra Flertallets Side ikke indtil Dato fremkommet noget Forslag om en virkelig Dækning, og at den ærede Finansminister altsaa ikke havde Anledning til at optage med nogen særdeles Bærme et Forslag, der slet ikke havde antaget nogen Form, ville ærede Medlemmer jo let indse det Naturlige i. At den ærede Finansminister naturligvis har været meget langt fra at give sine Mobbemærkninger til det ærede Flertal en stødende Form, vil Thinget være overbevist om, uden at jeg behøver at sige det, og det maa bero paa en ganske individuel Opfattelse fra den ærede Ordførers Side, naar han har troet at finde det Modfatte. Dernæst vil jeg sige, at jeg tvivler ikke paa, at sautilige dette

Things Medlemmer ville have en levende Jølelse af, hvorledes vor Betydning i Statsager hænger nøie sammen med og er nøie knyttet til, at vi have en Jølelse af det med disse Sagers Behandling forbundne finansielle Ansvar, det vil sige, at dersom vi vilde vente, at vore Grundfætninger med Hensyn til Forholdsregler, der ville bevirke en betydelig Formindskelse i vore Statsindtægter, skulle faae nogen virkelig Betydning for vort finansielle Liv, saa er det aldeles nødvendigt, at vi til vore Forslag om Medføttelser knytte saadanne Forslag, hvorigjennem de Mlemmer, Tab og Mangler, der ville opstaa deraf, at de førstnævnte Forslag tages til Følge, blive dækkede. Men er dette rigtigt, — og jeg holder mig overbevist om, at ikke noget Medlem af denne Forsamling vil modsigte mig, ligesaa lidt som Udvalgets Flertal paa nogen Maade har modfagt det, — saa ville De let se, at et Forslag, der kun giver Antydninger i den nævnte Retning, ikke kan betragtes som et virkelig Forslag. Ei heller kan det erkjendes for at være et virkelig Forslag, naar man erklærer sig villig til at tilveiebringe en Dækning, der kun strækker sig ud over en ganske kort Tid, og derefter lader det staa hen i det Ubestemte, hvorledes den yderligere Dækning skal tilveiebringes. Og videre er Flertallet ikke gaaet, og det har ikke engang antydet, at det vilde gaa videre. Men Flertallet er i Virkeligheden ikke engang gaaet saa vidt, og dette ville de Herrer se, naar De nøiere betragte, hvorledes Stillingen er bleven. Da det var vedtaget, at Flertallet vilde foreslaa det ærede Thing at gaa til den betydelige Medføttelse i Statsindtægten, der ligger i det angivne Beløb af 2¼ Million Rd., saa var der flere af os, som fandt, at Udvalgets Stilling vilde være uholdbar, dersom man ikke med det Samme foreslog Midler til Dækning, og uagtet Anføttelserne blandt os om, paa hvilken Maade Dækning skulde tilveiebringes, ikke vare bragte til fuldstændig Klarhed, saa fandt vi dog, at det var nødvendigt, for at der kunde blive Enhed og Sammenhold i det hele Forslag, at der blev tilføjet Loven et Forslag om Dækningsmaaden. Nu har den ærede Ordfører erklæret, at Flertallet ikke kunde tiltræde dette Forslag af den Grund, at det gik ud paa en bestemt, altsaa ikke fluktuerende Størrelse af Indkomstkraft. Derom kunne Meningerne være delte, og jeg skal ikke komme dybere ind paa det Spørgsmaal om Staten bør være fast eller fluktuerende. Flertallet vil imidlertid, at Loven ikke skal fastsætte en bestemt Procent, idet man ønsker, at denne skal være variabel og bestemmes til de forskjellige Tider; men, hvis det er Flertallets Mening, hvorfor har det da ikke ogsaa foreslaaet det? Det oplyste den ærede Ordfører os ikke om, og det er af den Grund, at jeg tror, at den Yttring, hvormed jeg begyndte, er berettiget, nemlig, at det Forslag, som er kommet fra Udvalget, mangler det, som egentlig skulde stemple